

a na týž právní zájem. Nepřekročil proto vrchní soud v tomto případě meze obžaloby, když co do zažalované události doplnil žalobní děj okolnostmi shora uvedenými.

Při přezkoumání věci z úřední moci přesvědčil se nejvyšší soud, že soudy nižších stolic odsoudily oba obžalované M. R. a F. E. též pro přestupek podle § 43 přestup. zák., kterého se dopustili tak, že obžalovaný M. R., spáchav přečin podle § 14, č. 3 zák. na ochr. rep. a byv proto vyzván dozorčím úředníkem k udání svého jména, udat je odepřel, a že obžalovaný F. E., spáchav přečin podle § 374 tr. z., odepřel dozorčímu úředníku rovněž udati své jméno. Z toho plyne, že oba obžalovaní v době, kdy odepřeli udati svá jména, byli dotazováni dozorčím úředníkem na svá jména proto, poněvadž byli podezřelí ze spáchání trestných činů a proto dozorčím úředníkem stíháni. Oba obžalovaní odepřeli tedy udati svá jména již v trestním řízení proti nim zahájeném a nebyli obdobně s ustanovením § 135 tr. ř. povinni vůbec odpovídati anebo udati pravdu. Následkem toho nelze v této jich činnosti shledati skutkovou podstatu inkriminovaného přestupku a rozsudky nižších stolic jsou v těchto částech zmatečné podle č. 1 a) § 385 tr. ř.

Čís. 5518.

Bol-li činom trestným podľa § 46 tr. zák. prest. urazený úradník alebo zriadenec verejnej správy, ostáva trestom za tento prestupok peňažitý trest do 200 Kč a neplatí o náhradnom treste na slobode ani § 8 zákona čis. 31/1929 Sb. z. a n., ale platia v tomto smere naďalej ustanovenia odst. 2 a 3 § 22 tr. zák. prest.

(Rozh. zo dňa 18. februára 1936, Zm IV 16/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. M-ovej, obžalovanej z prečinu podľa § 14, čis. 5 zák. na ochr. rep. atď., zmätočnú sťažnosť obžalovanej čiastočne odmietol a čiastočne zamietol, z úradnej moci však na základe dôvodu zmätočnosti podľa čis. 2 § 385 tr. p. zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolic čo do výšky náhradného trestu a určil tento trest jedným dňom uzamknutia.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci z úradnej moci presvedčil sa najvyšší súd, že oba súdy nižších stolic uložily obžalovanej za prestupok podľa § 46 prest. zák., spáchaný proti železničnému vrátnikovi pri konaní jeho služby, tedy proti zriadencovi administratívnej vrchnosti, peňažitý trest 20 Kč, ktorý je trestom hlavným a ktorý podľa § 22 prest. zák. premenily na 2 dni uzamknutia. Ponevác podľa § 19, čis. 2 zák. čl. XXXIV/1897 ide v tomto prípade o prestupok administratívny, patriaci do príslušnosti úradov verejnej správy, nevzťahuje sa naň § 5 zák. č. 31/1929 Sb. z. a n. o zvýšení peňažitých trestov na päťnásobok a podľa § 19, čis. 1 zák. č. 31/1929 Sb. z. a n., ponevác nejde o čin súdne trestný, ani § 8 zák.

č. 31/1929 Sb. z. a n. o náhradnom treste na svobode. Platia preto čo do výmery náhradného trestu v tomto prípade naďalej ustanovenia odst. 2 a 3 § 22 prest. zák. Ponevác treba premeniť peňažitý trest 20 Kč v náhradný trest na svobode a podľa odst. 3 § 22 prest. zák. treba na mieste pokuty od 4 Kč do 20 Kč určiť náhradný trest na svobode uzamknutím v trvaní 1 dňa, sú rozsudky nižších stolíc zmätočné podľa čis. 2 § 385 tr. p., lebo nižšie súdy prekročili pri dovolenej zmene zákonom ustanovenej medze, keď určily náhradný trest na svobode dvoma dňami uzamknutia.

Čís. 5519.

Zda jde o návod k nedokonané vraždě zjednané nebo na příbuzných, není porotnímu sboru soudnímu při vyměřování trestu (§ 138 tr. zák.) posuzovati z výsledků provedeného řízení, nýbrž jediné z doslovu porotci zodpověděných otázek.

Příbuzenský poměr pachatelův ku předmětu vraždy stačí k naplnění zákonného pojmu »na příbuzných« (§§ 137, 138 tr. zák.) i pro výměru trestu spoluvinníka, aniž třeba zabývatí se i řešením jeho vlastního příbuzenského poměru ku předmětu vraždy.

(Rozh. ze dne 19. února 1936, Zm I 1301/35.)

Obžalovaný M. W., zvěděv od spoluobžalované M. M., že očekává narození nemanželského dítěte, jehož prý je on otcem, navedl ji, aby dítě po narození zadusila. Obžalovaná se pokusila usmrtní novorozeně tak, jak jí naznačil M. W., avšak bez úspěchu; potom sprovodila dítě se světa jiným způsobem. Porotní soud uznal obžalovaného M. W. vinným zločinem spoluviny na zločinu pokusu vraždy podle §§ 5, 8, 134 tr. zák. a vyměřil mu trest podle poslední trestní sazby § 138 tr. zák. (od 5 do 10 let).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek z důvodu zmatečnosti podle § 344, č. 12 tr. ř. jen co do obžalovaného M. W., a to pouze ve smyslu výroku o trestu. Tento zmatek shledává zmateční stížnost v tom, že soudní dvůr při vyměřování trestu vykročil z trestní sazby stanovené zákonem, pokud se zakládá na okolnostech polehčujících (správně přitěžujících) v zákoně zejména uvedených, a že vykročil ze svého práva trest zmírniti.

Jelikož, jak plyne z opraveného znění písemného vyhotovení rozsudku a z vysvětlující zprávy porotního soudu ze dne 17. prosince 1935, byl obžalovanému vyměřen trest podle § 138 tr. z. poslední sazby (od 5 do 10 let), nevykročil porotní soud z mezí svého zmírňovacího práva, když za použití § 338 tr. ř. snížil obžalovanému trest na jeden rok těžkého žaláře.